

TSK'YI HİZAYA SOKMAK(!)

KİMLERİN İŞİNE YARAYACAKTI?

□□□□□□

Her bakımdan güçlü, disiplinli ve eğitimli... Dosta güven, düşmana endişe verici... Teknolojik ve psikolojik (inanç ve ideal) yönden yeterli ve milletiyle kenetlenmiş bir TSK; hem Ülkemizin, hem Milli birlik ve dirliğimizin sigortası konumundadır. Ordumuzu gereğinden fazla azaltmaya, zayıflatmaya, komuta kademesini ve emir-komuta zincirini laçkalaştırmaya yol açacak her türlü girişimin; sonunda telafisi imkânsız felaketlere neden olacağını anlamamak ahmaklıktır. Elbette Ordunun, üstelik dış odaklarla birlikte gizli bir “*Vesayet Cuntası*” oluşturması; halkın iradesine ve seçilmiş hükümetlere darbeler yapması, hıyanetin daniskasıdır ve bunu önleyici tedbirler mutlaka alınmalıdır. Ancak Millet'in bir parçası olan TSK'nın, Ülkemize ve Milli bütünlüğümüze yönelik tehdit ve tehlikeler karşısında sorumsuz ve duyarsız kalmasını beklemek ise Ordu-Millet kavramının doğasına aykırıdır.

Milli Çözüm Dergisi'nde (Ağustos 2011'de) şunları sormuştuk:

1- Hasdal'da hapsedilen general sayısı 50'yi geçen, Harp Akademileri Komutanlığında görevli her yedi komutandan biri zindana tıkılan bir ordu, nasıl yurt savunması yapacak ve hangi moralle düşmanla savaşıyordu?

2- Bu tutuklamalar dış tertipli bir tezgâh ve tuzaksa; ehli iz'an ne zaman karşı çıkacak ve Milli vicdan ne zaman uyanacaktı?

3- Yok bu komutanlar gerçekten suçluysa ve Müslüman milletin inancına ve iktidarına sataşmak için komplolar kuruluyorsa; Peygamber ocağımızı bu hale sokan Mason İttihat ve Terakki kafasından ve NATO tahribatından, bu kutsal kurum ne zaman kurtulacaktı?

4- Mevcut iktidar, TSK'yı karalama ve kolunu kanadını kırma operasyonlarına taşeronluk yapıyor ve bununla siyasi rant topluyorsa, bu güdümlü demokrasiyle ülkemiz nereye varacaktı?

ABD ve AB Çevrelerinin Amacı:

a- TSK'nın komuta yapısını bozup, "Muharip Komutan"lar zinciri oluşturmak ve bunları doğrudan Başbakan'a bağlamak.

b- Böylece iş birlikçi iktidarlar eliyle TSK'yı, Amerika'nın güdümüne ve kontrolüne sokmak.

c- Askeri istihbaratı zayıflatmak, yani tabiri caizse Orduyu kör ve sağır konumuna taşımak.

d- Türk Ordusunda, NATO'nun müdahil olmadığı hiçbir alan ve komutan bırakmamak.

e- Bütün bu şeytani girişimlerin asıl anlamı ve amacı: NATO'ya bağlı tüm orduların ve iktidarların yularını, ABD'li Siyonist Yahudi odakların avucuna tutuşturmak istiyorlardı.

O süreçte ABD Ankara Büyükelçiliği Siyasi Müsteşarı Berna Keen'in kriptosundan; yeni Meclis'in yol haritası olarak TSK'ya operasyon ve özerklik planlarının çıkması:

12 Haziran 2011 Genel Seçimlerinden tam on gün önce, ABD Ankara Büyükelçiliği Siyasi Müsteşarı Berna Keen, merkeze “acil” ve “çok gizli” bir kriptoyu çekiyordu. Bu kriptoyu, ABD'nin seçimlerden sonra Türkiye'de işleteceği takvimin şifrelerini veriyordu. İşte kriptodaki TSK'ya yapılacak operasyonun satır başları:

“Türk Silahlı Kuvvetleri muvazzaf personeli ile ilgili plan uygulamaları, beklenen gelişmeler doğrultusunda oluşmaktadır. İnisyatifleri nötrdür. Aksi gelişmeler hususunda herhangi bir emare bulunmamaktadır. Genelkurmay eski Başkanlarının yargılanmaları hususunda hukuki alt yapı hazırlıkları tamamlanmıştır ve yargılamalar hızlanacaktır. (LS plan) Profesyonel ordu çalışmaları tamamlanma aşamasındadır.”

Kriptoyu, ABD'nin Kürt planı ve “Özerklik” ilanı için işletilecek takvimle ilgili önemli bilgiler de içeriyordu: “Bağımsız Kürt milletvekilleri çok sert muhalefet yaparak, bölgesel özerklik konusunda etkili bir konumda tartışmalı; yerel özerklik, mahalli idareler planlarına işlerlik kazandırılmalıdır. Ülkedeki Kürt ofislerinin sayısı çoğaltılmalıdır. Avrupa Birliği Genel Sekreterliği'nde ‘Kürt Temsilci Masası’ mutlaka gündeme taşınmalıdır. Var olan işlevsiz ofislere aktiflik kazandırılmalıdır.”

ABD'nin TSK planının ayrıntılarında ise şunlar vardı:

- Asker sayısı 250 bine indirilip azaltılacak.

- Zorunlu askerlik daraltılacak.

- Genelkurmay Başkanı, Savunma Bakanına bağlanacak.

- Milli duruşlu subayların bir kısmı, davalarla saf dışı bırakılacak.

- Diğerleri, yüksek ikramiyelerle özendirilip emekliye ayrılacak.

-□ **Kalan subaylar sözleşmeli olacak.**

-□ **Bütün subayların terfi ve tayinini, performansa ve sadakate göre hükümet yapacak.**

-□ **Ordu, iç güvenlikten uzaklaştırılacak.**

-□ **Jandarma, İçişleri'ne bağlanacak.**

AB ve ABD'nin dayattığı TSK ve özerklik projeleri maalesef aynen uygulanmış ve son aşamaya gelip dayanmıştı!..

Maalesef Jandarma Genel Komutanlığı'nın tasfiyesine ilişkin yıllarca yapılan uyarılar ve yorumlar dikkate alınmamıştır. İktidar ve borazanları bu konunun gündeme getirilme amacının; *AB giriş süreci çerçevesinde güvenlik teşkilatlarının, AB normlarına uyum sağlaması* olduğunu açıklamışlardır. Bu kapsamda; yeni sınır güvenlik birimlerinin oluşturulması, Jandarmanın kaldırılması, TSK'nın yeniden yapılandırılması, orduyu profesyonelleştirme çabaları gibi konular yer almaktadır. Ancak, sebebin AB olarak gösterilmesinin gerçeklik yönü olsa da, bunun yanında çözüm sürecinde bölücülere verilen sözlerin ve yönetimin ideolojik yaklaşımlarının da bu çalışmalarda önemli rol oynadığı dikkatlerden kaçmamaktadır.

Öncelikle, Türkiye'nin coğrafi konumunun AB ülkelerinden çok farklılık arz ettiğini, komşularımızın ve onları karıştırıp kışkırtan dış odakların onlarinkine benzemediğini, jeopolitik ve tehdit ortamının, dolayısıyla güvenlik algılamasının Avrupa ile mukayese edilemeyeceğini açık olarak görmek lazımdır. Ayrıca; ülkelerin tarihi geçmişlerini, gelenek ve teamüllerini, kuruluş şekillerini ve felsefesini de bu kapsamda düşünmek gerektiği açıktır. Bu nedenle ülkelerin, özellikle Türkiye'nin güvenlik yapısının ve tehdit algılarının farklılığı ve her şeyin AB ülkelerindeki gibi olamayacağı açıktır. Ancak başka düşüncelerle bunu bahane ederek bir zorlamaya gitmenin ve kamuoyunu da yanıltmanın doğru bir yaklaşım olmayacağı aşikârdır. Bu kapsamda Ermenistan, İran, Irak, Suriye, hatta Yunanistan gibi ülkelerle olan sınırlarımızın; asker olmayan sınır güvenlik birimleriyle korunmasının mümkün olamayacağını, buradaki konunun sadece

uyuşturucu, insan kaçakçılığı ve gümrük hususlarının çok ötesinde olduğunu bile bile, böyle bir uygulamaya gitmek tarihi hatadır. Avrupa ülkelerinde sınır geçişlerinin fark edilmediğini de orada seyahat edenler hatırlayacaktır. Jandarmanın dolaylı tasfiyesinin de Oslo görüşmelerinde ele alındığı ve bugüne kadar da bölücüler tarafından ısrarla dayatıldığı haberlerine rastlanmaktadır. Jandarmanın askeri niteliğinin ortadan kaldırılması ve TSK'dan da koparılması, Ordu bünyesinde sıkıntıya sebep olacaktır. AB normlarını uygulayacağım derken; İtalya, Fransa, Belçika gibi ülkelerde askeri nitelikte jandarma teşkilatının varlığı, ihtiyaç duyulduğunda jandarma birliklerinin Kara Kuvvetlerine katıldığı, buna uygun eğitim, teçhizat ve teşkilatlarla donatıldığı nedense dikkate alınmamaktadır. Jandarmamızın bugüne kadar, başta Kıbrıs Harekâtı olmak üzere iç güvenlik ve dış güvenlikteki başarılı ve kahramanca hizmetleri unutulmamalıdır.

Jandarma subay ve astsubaylarının, özellikle komutanlarının yetişmesinin kolay olmadığı, Kara Harp Okulu'ndan sonra Piyade Okulu'nda, sonra da buna ilave olarak jandarmanın görevleri olan mülki ve kolluk görevleri, adli kolluk görevleri ve iç güvenlik hizmetleri için uzun süre öğretim ve eğitimden geçtikleri hatırlanmalıdır. Eğitim, öğretim, teçhizat, malzeme, teşkilatının askeri olması ve asker nosyonuna sahip olmalarından dolayı sahip oldukları ruh hali ve motivasyonun, ülke güvenliği açısından önemi ve değeri hesaba katılmalıdır. Aynı durumda olan Sahil Güvenlik Komutanlığı'nın da sivilleştirilmeye çalışılması yanlıştır. Yunanistan'ın dahi Sahil Güvenlik Örgütü'nü tam askerleştirdiği bir ortamda bu hata büyük bir yanılgıdır. Bu komutanlığın da gerekli zaman ve yerde Deniz Kuvvetleri'nin bir parçası olduğu unutulmamalıdır. Bunların dışında, TSK'nın yapısının hepten değiştirilmesi konusunda da çalışmalar yapılması ve kararlar alınması kuşku uyandırıcıdır. Bu çerçevede, Genelkurmay Başkanlığı Karargâhının daraltılması, MSB Karargâhının büyütülüp operasyonel nitelik kazandırılmasına yönelik düzenlemeler yapılması da kafa karıştırıcıdır. Bütün bunlar sonuçta, TSK'nın geleneksel yapısının tasfiyesinin amaçlandığı kuşkusunu artırmaktadır.

TSK'ya yönelik tuzaklar ve Aydınlik'çuların ikircil tavrı

Dolmabahçe Dosyası'nı ABD Büyükelçisi Yahudi Pearson hazırlatmış, Tayyip Erdoğan ise Büyükanıt'ın önüne koymuşlardı!

Aydınlik gazetesi, 28-29-30 Mart 2003 günlerinde *Dolmabahçe Dosyası'nı* tefrika halinde yayımlıyordu. ABD Büyükelçisi Robert Pearson; Orgeneraller Aytaç Yalman, Şener Eruygur, Çetin Doğan, Hurşit Tolon, Fevzi Türkeri, Tuncer Kılınc ve Yaşar Büyükanıt'ın Amerikan menfaatlerine karşı çıktıklarını tespit ediyor ve karşı hamle olarak bu

Orgenerallerle, diğer bazı üst rütbeli subaylar hakkında CIA ajanları vasıtasıyla bilgi topluyordu. Kendi deyimiyle "özel kaynak verileri" olarak adlandırdığı bu bilgileri, kripto vasıtasıyla Amerika'ya gönderiyordu. Pearson, Amerika'ya gönderdiği 22 Mart 2003 tarihli telgrafında bu konuyu ayrıntılı olarak şöyle anlatıyordu:

□ İşte o telgraf metni:

“... (Türk generaller) Tayyip Erdoğan'ın davranışlarından büyük rahatsızlık duymaktadır. Oysa Recep T. Erdoğan güçlü bir müttefikimizdir... Orgenerallerin tutum ve duruşu, Amerikan menfaatlerinin korunması ve devamı açısından engelleyici mahiyettedir... Orgeneral Hilmi Özkök'ün sadakatli duruşu ise mutlaka sahiplenilmelidir... Muhalif Orgeneraller, Orgeneral Hilmi Özkök'ün çizgisine itiraz etmektedirler... Tayyip Erdoğan'ın siyasi kavrayış niteliği ve bölge ülkeleri ile Türkiye içindeki yüksek orandaki halk desteğinin kalıcı desteğe dönüşmesi, (ABD için) mutlak destek olarak değerlendirilmelidir. Erdoğan, kendisine desteğin devamı halinde, ABD'nin bir müttefiki olarak, Ortadoğu ve Irak dahil olmak üzere Türk hava sahasını, kara ve demir yolları ile Mersin ve İskenderun Limanlarını kullanımımıza açacağını taahhüt etmektedir.

Zaten zaman içerisinde bu imkânların büyük bölümü gerçekleşmiş ve bölgedeki hava hareketimize yeterince katkı sağlamış vaziyettedir. Ancak, Türk ordusundaki üst rütbeli bazı subaylar tarafından sürekli engellenmek istenmekteyiz. Bu subaylarla ilgili özel kaynak verilerimiz CRT (kripto) olarak gönderilmiştir. Bu dosya ile ilgili veri toplamalarımız devam etmektedir. Amerikan menfaatlerine karşı çıkan Orgeneraller, Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün emir ve talimatlarına uymadıkları gibi, Org. Hilmi Özkök'e her an muhtıra verebilirler. Bu bakımdan değerlendirildiğinde güçlü bir medya grubunun oluşturulmasına acilen ihtiyaç görülmektedir ve bu ihtiyaç acilen giderilmelidir.

Bu konu Recep T. Erdoğan ile paylaşılmış olup; 'Konunun değerlendirileceği hakkında olumlu izlenimlerin alındığı ve gereğinin yapılacağı' teyit edilmiştir

17 No.lu klasördeki mevcut bilgi ve belgelerin incelenerek değerlendirilmesinde büyük yarar görülmektedir. Yaşar Büyükanıt hakkındaki bilgi ve belgelerin, Recep T. Erdoğan'a ulaştırılmasının onayı gerekmektedir. Gelişmelerin ışığında veriler tekrar gözden geçirilecektir. A, B, C, D, E, F, G kodlu klasörlerin içeriğinin tensibi ve uygulanması için, 500 kişilik özel adamların devreye sokulması gelişmelere göre değerlendirilmelidir. Onay bekliyorum.

Pearson

”

Yani, ABD menfaatlerine karşı çıkan Orgenerallerle ilgili A, B, C, D, E, F, G kodlu klasörler daha 2003'te hazırlanmış ve kripto ile Amerika'ya gönderilmiştir. Bu klasörlerin uygulanması için devreye sokulmasını istediği 500 özel adam, o sırada Türkiye'de bulunan CIA ekibidir. Pearson, özellikle Büyükanıt'a ait 17 No.lu klasöre dikkat çekmiştir. (5 Mayıs 2007'de Dolmabahçe'de Büyükanıt'ın önüne konan dosyanın önemli bölümü bu 17 No.lu klasörle ilgilidir.) Pearson'un 2003'te Amerika'ya çektiği bu telgraftan sonra, muhalif Orgenerallere CIA merkezli operasyonlara girişilmiştir. Org. Tuncer Kılıncı 2004'te Özel Kuvvetler binası inşaatındaki yolsuzluk suçlamasıyla hedef haline getirilmiştir. Org. Büyükanıt Kara Kuvvetleri Komutanı iken, 2006'da Şemdinli Kitapevi tertibiyle soruşturmaya muhatap edilmiştir. Diğer Orgeneraller Ergenekon ve Balyoz tertipleriyle yıpratılmaya girişilmiştir.

Bütün bunları şöyle okumak lazımdır:

“Türkiye'nin Başbakanı olduğunu söyleyen Tayyip Erdoğan; yabancı bir ülke ile iş birliği yaparak Türk Ordusu'nun komutanlarına şantaj yapmakta, komplo kurmakta, sahte belgeler hazırlatarak haklarında dava açtırıp tutuklatmaktadır. Daha açık söylemek gerekirse, Tayyip Erdoğan, yabancı bir ülkenin Türk Ordusu'nun komutanlarına karşı planladığı komplonun uygulanması işini üstlenmiş durumdadır. Bütün bu laf kalabalığının arkasında yatan çıplak gerçek bunlardır. Tayyip Erdoğan tarafından Büyükanıt'ın önüne konulan dosyaların tamamı elimizde bulunmaktadır.”[1] Aynı Aydınlık gazetesi ve Doğu Perinçek, bugün ise bütün güçleriyle ve Sn. Devlet Bahçeli'yle birlikte Tayyip Erdoğan'ın yanındadır ve buna bir sürü kılıf uydurulmaktadır.

“HDP Kalsın, TSK Kısıtlansın!” Alçaklığı!

Yandaş yazarlardan Ahmet Kekeç, “HDP kapatılsın mı?” başlıklı bir yazı yazmıştı:

“İspanya'da, ETA'nın siyasal uzantısı olan parti (Batasuna), sırf 'terörü kınamıyor' diye kapatılmıştı. Konu AIHM'ye intikal etmiş, AIHM İspanya mahkemelerinin 'kapatma' kararını 'yerinde' bulmuştu. Soru şuydu: HDP gibi, terörle ve terör örgütüyle bağıni

koparmamış bir partiye AB ülkelerinde izin verilir miydi? HDP'nin, Batasuna'ya göre 'Terörist artıları'(!) vardı... HDP; terörü kınamadığı gibi, üstelik teröre lojistik destek sağlıyordu. (2015 yılında hendekler, HDP Belediyelerinin temin ettiği iş makinalarıyla kazılmıştı.) PKK militanlarına silah taşıyordu. (Bir HDP milletvekili, terör örgütüne silah taşırken yakalanmıştı.) PKK'nın 'askere alma birimi' gibi çalışıyordu. (Dağa giden yol, HDP'den geçiyor. Terörist adayları, ancak HDP'nin mihmandarlığında ve HDP'nin çizdiği rotayla dağa gidebiliyordu.)

Hal böyle iken, HDP kapatılmalı mı?

Kapatılsa ne olacak, yenisi kurulacaktı... Daha önce onlarca kez denenmiş 'yargı eliyle siyasi partilere çekidüzen verme' girişimi bir kez daha sonuçsuz kalacaktı... Partiyi kapatanlar, kapattıklarıyla kalırlar, yeni kurulan parti de terörle mesaisine kaldığı yerden devam edecekti... Benim düşüncem de şu: Kapatılsa da olur, kapatılmasa da olur. Hayır, 'sonuç vermeyeceği, yenisi kurulacağı, bu işten PKK kazançlı çıkacağı' için değil. Hangi görüşten olursa olsun, hangi tehlikeli düşünceyi seslendirirse seslendirsin; değil mi ki bir 'temsil'den geliyor, partinin kapatılıp kapatılmayacağına yargı değil, halk karar vermelidir.'

Bu sözler, yandaşlığın, yalakalığın insanı nasıl bir iz'an ve vicdan laçkalığına ittiğinin kanıtıydı. Bu marazlı münafık mantığına göre:

"PKK'nın Askerlik Şubesi gibi çalışan HDP'ye dokunulmamalıydı... Çünkü o kapatılınca yenisi açılacaktı... En doğrusu, halkın bu Terör Partisinden desteğini çekmesini beklemek lazımdı..."

Bu safsataya göre; cinayet işleyenlere, çocuklara tecavüz edip öldürenlere de devlet dokunmamalıydı... Bunun yerine; halkın bunlardan nefret edip, ilgisini kesmeleri mi sağlanmalıydı!?

Yahu, bu devlet niye vardı? Bu kanunlar niye çıkarılmıştı? Kanlı terör örgütünün siyasi şubesi olan ve 100 kere kapatılmayı hak etmiş bulunan bir partiye, böyle bir bahane ile meydanı bırakmak, onunla suç ortaklığı yapmaktı. Bu soysuz ve sorumsuz tavır, bize Nasrettin Hocamızın: "Bu ne garip ve acayip memleket! Yahu; taşları bağlamışlar, karabaşları serbest bırakmışlar!?" fıkрасını hatırlatmıştı...

Bu iktidarla ve bu kadrolarla ABD'ye kafa tutulamazdı!

Malatya'da konuşan Cumhurbaşkanı Erdoğan, Suriye'de güvenli bölge üzerinden ABD'ye sert ve kof çıkışlar yapmıştı. “ABD'nin güvenli bölgeyi Türkiye için değil, terör örgütü için istediğini”
kendi yolumuza gideriz”
ifadelerini kullanmıştı.
söyleyen Erdoğan, “Eylül bitmeden kurulmazsa,

Suriye'de güvenli bölge oluşturulmasına yönelik ABD ile ilk ortak kara devriyesi yapıldığı gün, konuyla ilgili Cumhurbaşkanı Recep T. Erdoğan'ın açıklamaları kafa karıştırıcıydı. Güvenli bölge konusunda sert ifadelerle ABD'yi hedef alan Cumhurbaşkanı;

“Bizim için asıl tehdit, Fırat'ın doğusundaki terör yapılanmasıdır. Güvenli Bölge için ABD ile görüşme halindeyiz. Güvenli Bölge için ABD ile görüşüyoruz ancak istediklerimizle onların kafalarındaki aynı şey olmadığını attığımız her adımda görüyoruz”

diyerek, kararsız ve tutarsız bir tavır ortaya koymaktaydı.

“Biz bölgede yuvalanan terör örgütünü tamamen ortadan kaldırmayı hedeflerken, onlar terör örgütüyle bizi aynı zeminde idare etmenin hesabını yapıyorlar. Anlaşılan o ki müttefikimiz, bizim için değil terör örgütü için güvenli bir bölge oluşturmanın peşinde. Böyle bir anlayışı reddediyoruz”

ifadelerini kullanan Erdoğan'a sormak lazımdı:

Öyle ise saygın, ağırlıklı ve caydırıcı bir güç olarak, bu Siyonist ve emperyalist odakların karşısına dikilmek üzere, İslam Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı ve İslam Savunma Pakti'nı ne zaman kuracaksınız?

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, partisinin genişletilmiş İl Başkanları toplantısında yaptığı kritik açıklamaya bakılırsa, güya
oyalanmaktan ve ABD'nin ikili oynamasından”
“Ankara, ABD tarafından

bıkmıştı. Her ne kadar iki ülke arasında Türk ve ABD helikopterleri, Güvenli Bölge birinci safha uygulamaları kapsamında ortak uçuşunu yapsa da gerçekte bir ilerleme sağlanmamıştı.

- Türk-ABD heyetleri, ABD Başkanı Trump'ın 32 kilometre açıklamasının ardından, güvenli bölge derinliği için masaya bu rakamdan oturmuşlardı.

- Ankara'nın deyimiyle “ikili oynayan” ABD, terör örgütü PYD/YPG ile de görüşmeler

yapmaktaydı. Terör örgütü ancak 5-14 km aralığındaki derinliğe razı olmaya yanaşmıştı.

- ABD bu kez masaya terör örgütünün taleplerini taşımıştı. Ankara müzakerelerde tepki gösterdi, “Önümüze terör örgütünün talebini nasıl koyarsınız?” diye çıkışmıştı.

- Türkiye'nin istediği derinlik talebi karşılanmasa da yaklaşık bir ay önce ABD, terör örgütü YPG/PYD'nin çekileceğini ve tahkimatlarının etkisiz hale getirileceği yalanını tekrarlamıştı.

Ama sonuçta hiçbir şey olmamış ve ABD ikili oynamıştı.

- Ankara'nın “Terör örgütüyle angajmanınızı kesin” demesine rağmen ABD, terör örgütü mensuplarını eğitmeyi, donatmayı hızlandırmıştı.

- Terör örgütünün çekildiği bir palavraydı. Yerinden ayrılmamıştı. Ankara'nın, bu çekilmenin kendi güvenlik güçleri tarafından da doğrulanması talebi ve “Askerim bölgede olsun” teği hâlâ karşılanmamıştı.

is

TSK'daki huzursuzluklar; şahsi hazımsızlıklar mıydı, yoksa kurumsal kuşkular mıydı?

2019 Ağustos ayının ilk gününde Cumhurbaşkanı Recep T. Erdoğan'ın Başkanlığında yapılan Yüksek Askeri Şûra'nın (YAŞ) en dikkat çekici sonuçlarından biri, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nda Tuğgeneralliğe terfi eden subaylar içinde kurmay olanların sayısının çok sınırlı olmasıydı. Resmi Gazete'de 2 Ağustos 2019 tarihinde yayımlanan general terfi listesine göre, son YAŞ'ta Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nda toplam 23 Albay Tuğgenerallik rütbesine çıkmıştı. Bu toplam içinde; Kurmay Albay olanların sayısı yalnızca 2'de kalmıştı. Tuğgeneralliğe terfi eden kalan 21 albayın tümü de geleneksel kurmay eğitim sisteminden geçmemiş olan sınıf subaylarıydı. Bunlar arasında piyade, piyade komando, tank, topçu, muhabere, istihkâm ve istihbarat gibi muhtelif sınıflardan subaylar bulunmaktaydı. Deniz Kuvvetleri'nde ise toplam 11 Albay, Tuğamiralliğe çıkmıştı, bunların ilk 8'i Kurmay Albay rütbesinde olanlardı. Hava Kuvvetleri'nde yalnızca

6 Albay, Tuğgeneral rütbesini almıştı ve bunlardan yalnızca 1'inin kurmay olduğu anlaşılmıştı. Önceki dönemlerde her üç kuvvette de generalliğe geçişte, sistemin -belli istisnalar olmakla birlikte- ağırlıklı olarak kurmay subayların terfi etmesi üzerine kurulu olduğu bir uygulama vardı.

Şimdi kısaca 15 Temmuz'dan sonra beliren tabloya göz atalım.

Elbette 15 Temmuz darbe girişiminin hemen ardından yapılan 2016 YAŞ'ını olağanüstü koşullarda gerçekleşmiş bir toplantı saymak ve orduda gerçekleşen büyük tasfiye sonrasında alınan kararları da bu çerçeveye oturtmak lazımdı. Ancak, 'Türk Ordusu'nda Kurmaylık Sisteminin Ağırlığının Azaltılması' tehlikeli bir yaklaşımdı. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin -geleneksel olarak- komuta kademesini kurmay subaylardan oluşturduğu, bütün sistemin buna göre tasarlanmış olduğu dikkate alındığında, bu sistemin dışına çıkan bu yeni bir yönelişle neler amaçlanmıştı? Evet 15 Temmuz kalkışmasında çok ağır bir sarsıntıya uğramış, kurumsal yapısı laçkalaştırılmış, bu sarsıntının açtığı yaralar ve sorunlar henüz tümüyle aşılammıştı. Ancak, acaba bu durum; kurmay subay havuzunda Tuğgeneralliğe yeteri kadar aday bulunmamasından mı kaynaklanmıştı? Oysa bu gerekçeyi Kara Kuvvetleri için öne sürebilmek isabetli olmazdı. Çünkü, pekâlâ Tuğgenerallik rütbesine sırası gelmiş olan, yıllardır bu rütbeye terfi etmeyi bekleyen farklı devrelerden pek çok Kurmay Albay vardı. Üstelik, bunlar arasında son YAŞ sırasında emekli edilenlerin de bulunduğu anlaşılmıştı.

Ayrıca, bu tehlikeli yönelişin yalnızca Tuğgenerallik terfileriyle sınırlı olmadığı da açıktı. Bu yılki YAŞ kararlarının emekliye ayrılan Tuğgenerallerle ilgili bölümünü incelediğimizde, ana tespitimizi teyit eden ikinci bir tutumla karşılaşıyoruz. Bilindiği gibi, Orgeneraller hariç tutulursa, diğer general rütbelerinde siyasi otoritenin süre uzatma ya da emeklilik gibi başlıklarda geniş bir tasarruf yetkisi vardı. Teamül, bir generalin genelde dört yıl bu görevde kalıp, terfi etmediği ya da uzatma almadığı takdirde kadrosuzluktan emekliye ayrılmasıydı. Olağan uygulama bu yönde olmalıydı. Buna karşılık, bulunduğu rütbede normal bekleme süresini doldurmadığı halde, kadrosuzluk gerekçesiyle emekliye sevk edilenlerin durumu ayrıca ele alınmalıydı. Çünkü burada, rütbede pekâlâ bekleme süresi olduğu halde, kendisine teşekkür edilerek el sıkışılması durumu birçok acabayı barındırmaktaydı. Bu yılki YAŞ'ın sürpriz bir yanı da 2016 YAŞ'ında, yani kalkışmadan hemen sonra Tuğgeneralliğe terfi eden devrenin mensuplarının bir bölümüne dönük alınan emeklilik kararlarıydı. O YAŞ'ta toplam 57 Albay, Tuğgeneral yapılmıştı ve denge 24 kurmay-33 sınıf subayı oranındaydı. İlginçtir ki, 2016 YAŞ'ında terfi eden Tuğgenerallerden 17'si geçen Ağustos ayında normal bekleme sürelerini tamamlamadan, kadrosuzluk gerekçesiyle emekliye ayrılmıştı. Bu tasarrufta dikkat çeken bir ayrıntı, bu 17 subaydan 11'inin yine kurmay sınıfından gelen askerler olmasıydı. Böylelikle, 2016'da terfi eden 24 kurmay subaydan 11'i üçüncü yıl sonunda sistem dışı kalmıştı. Bu arada

emekliye sevk edilenler arasında, 15 Temmuz darbe girişimine karşı kuvvetli bir duruş sergilemiş olan askerler de bulunmaktaydı. Gelgelelim, emekli edilen 17 Tuğgeneralden yalnızca 6'sı, yani sayıca daha azı sınıf subayıydı. Bu durumda 2016 Tuğgeneral devresi içindeki sınıf subayı ağırlığı belirgin bir şekilde genişlemiş olmaktadır.

Yaptığım kaba bir hesaba göre, 2016, 2017, 2018 ve 2019 YAŞ toplantılarında Tuğgeneralliğe terfi edenlerin -toplam ortalamada- yaklaşık üçte biri kurmay, üçte ikisi ise sınıf subaylarından oluşmaktaydı. Bu anlattıklarımız ışığında; TSK'da majör bir değişikliğin yaşandığını, kurumun geleceğinde kurmaylık sisteminin belirleyiciliğinin azaldığı bir sürecin başladığını belirtmemiz lazımdır"[2] Bu durumda, yani TSK'da Kurmaylığın kısırlaştırılması sonrasında hangi sorunlar kapımızı çalacaktı?

TSK Kimlerin Tasasıydı?

TSK'da emekliliğini isteyen 1 Tümgeneral ile 4 Tuğgeneral olduğu ve bu talebin politik motivasyondan kaynaklandığı medyada konuşulup yazılmıştı. Kimilerine göre *hükümetin Suriye politikasından rahatsızlık duyulması sonucu* bu isimler emekliliğe ayrılmayı kararlaştırmıştı. *YAŞ kararlarına tepki olduğu* için istifaların geldiği de iddialar arasındaydı.

Ankara kulislerini çok iyi bilen, deneyimli iki gazeteci Muharrem Sarıkaya ve Bülent Aydemir de "bu istifaların liyakate dayanmayan atamalara bir tepki olduğunu" aktarmışlardı. "TSK içindeki en köklü zihinsel dönüşümlerden biri zaten ABD konusunda yaşanmaktaydı. Eskiden tüm muvazzaf generaller sıkı Amerikancı olurlardı, ama şimdiyse son 10 senede yaşananlar yüzünden ABD'ye çok mesafeli bir TSK kamuoyu vardı. Peki 2019'un generalleri Rusyacı ya da Avrasyacı mı? Az bir kısmı evet, ama çoğunluğu bu konuda ortada duruyorlardı.

Doğu Perinçek, Ergenekon-Balyoz sürecinden itibaren elindeki medyasıyla ısrarlı biçimde hapse giren askerlere destek olduğu için, o süreçte bazı askerlerle aralarında bir manevi yakınlaşma doğması normal karşılanmalıydı. Ayrıca Perinçek'in dış politikadaki Avrasyacı fikirleriyle etkileşen bir subay kuşağı da vardı. Doğu Bey, aslında TSK içinde Batı yanlısı Kemalizm geleneğini Batı'dan kopartarak, Avrasyacı Kemalizm yönüne çevirmeyi hedefleyen bir kafadaydı. Aslında Perinçek, kökü 60'lı yıllara dayanan ve ordu kadrolarını siyasal olarak etkileyerek yapılacak bir askeri darbeye sosyalizme varmayı

amaçlayan 'orducu sosyalist' geleneğin devamıydı. Oysa Perinçek 60'larda ve 70'lerde orducu sosyalist sayılmazdı. Halk savaşını savunan, işçi-köylü devrimini amaçlayan, hatta Atatürk'ü ve TSK'yı suçlayıp saldıran; örneğin 1974 Kıbrıs harekâtını bir işgal sayan Maocu akımın önde gelen bir parçasıydı. İşte bu Perinçek, 90'larda ise '*Kemalist devrimcilik*'

çizgisine kaymıştı. Hayret, artık Perinçek de bu orducu-ihtilalci çizgide olmadığını söylüyor. Sivil hükümet ile de kavga etmiyor. Hatta yıllarca saldırıp sataştığı Erdoğan iktidarına arka çıkıyor... Hatta Başkan Erdoğan'a vuran Aydınlık yazarlarını hemen tasfiye ediyor. Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ı ve birçok hükümet üyesini sık sık övüyor. Mesela tartışılan YAŞ kararlarının Aydınlık'ta tenkit edilmesine de hiç rastlanmıyor. Davutoğlu ve Babacan'ı ağır eleştiriyor." Acaba bunların kafası mı değişiyor, yoksa kendileri mi kiralaniyor?!

Kimi askeri kaynaklar, mevcut YAŞ'ın asker-sivil dengesinden rahatsızlardı. Bir kaynağım aynen şunları aktarmıştı:

"Daha önce manzara 13 askere, 2 sivildi. Denge tamamen askerden yanaydı ve sizler de bu durumu askeri vesayet diye eleştiriye geçtiniz. Evet, bu doğru ve adil değildi, ancak şimdi de 7'ye 4 sivilden yana bir ağırlık var. Bu durum askeri kanadın sesinin duyulmasını engelliyor. Mesela 7'ye 5 olsa belki taşlar yerine oturur. Elbette son tahlilde kararları sivil hükümet verecek. Fakat önemli olan doğru kararları alabilmek ve liyakatli atamaları yapabilmek. Siviller, kurumun içindeki detayları, dengeleri ve kimin hangi yönünün kuvvetli olduğu gibi nüansları bilmiyorlar. O nedenle atamalarda hata yapılıyor."

Askeri çevrelerde rahatsızlık duyulan ikinci konu ise 15 Temmuz'dan sonra ortaya çıkan kadro boşluklarıydı. General sayısında yüzde 33 azalma olmasının, alt kadrolarda moral bozukluğu yarattığı anlaşılmaktaydı. Hatırlatayım: 15 Temmuz öncesi TSK'da 358 general vardı, bu sayı daha sonra 275'e indirildi. Şimdi 274 kontenjanın 233'ü dolu. 13 Orgeneral kadrosu olduğu halde mevcutta 8 Orgeneral olması, Orduların başında Orgeneral yerine Korgeneral bulunması da ayrı bir rahatsızlık konusunu oluşturmaktaydı.[3]

"15 Temmuz travmasından sonra atamalarda siyasi otoriteye ulaşabilenlerin öncelendiği" kanaatinin TSK'nın içinde giderek yaygınlaştığı konuşulmaktaydı. O halde sivil otorite sadece TSK'yı değil, emri altındaki her kurumu yönetirken o kurumdan gelen taleplere de duyarlı olmalıydı. Sivil otoriteye sadakat yanında, liyakat da ana kriter sayılmalıydı. Partizanlık hiçbir şekilde rütbe arttırma sebebi olmamalıydı. Hükümetin buna dikkat etmesi lazımdı. Bu bağlamda: Kimi emekli generallerin sosyal medyada "YAŞ'ta devlete bağlı olanlar tasfiye edildi. Saray'a bağlı olanlar yükseldi"

gibi mesajlarına da kulak kabartmalıydı.

Son Şura'dan çıkan tartışmalar dikkate alınmalıydı!

“YAŞ, günümüzde 7 sivil (Başkan Yardımcısı ve 6 Bakan), 4 askerden (Genelkurmay Başkanı ve 3 Kuvvet Komutanı) oluşuyor, kararlar da salt çoğunlukla alınmaktadır. Bu, Türk Silahlı Kuvvetlerindeki (TSK) terfi ve atamaların esas olarak *siyasi otorite* tarafından gerçekleştirildiği anlamı taşımaktadır. Bu yıl yaşanan tartışmalar, *askerlerin uzmanlık alanlarına ilişkin fikir ve önerilerinin, ordu içindeki yetenek ve göreve bağlılık değerlendirmelerinin* gölgede kaldığı üzerinde yoğunlaşmıştır. Örneğin; hâlâ FETÖ'den, ankesör soruşturması süren bir Albayın terfi etmesi, buna karşılık FETÖ ile mücadelede olağanüstü hizmetleri olmuş bir amiralin ise görev süresi dolmadan, *“general kadrosunu azaltıyoruz”* denilerek emekli edilmesi kafa karıştırıcıdır. Kuşkusuz, hiçbir Başkomutan, ordusunun içinde, siyasetten kaynaklanan tartışmaların, yeniden yapılanmaların, *“siyasette arkası olan terfi eder”* düşüncesinin karargâhlara hâkim olmasına razı olmayacaktır.

YAŞ'a birkaç Orgeneralin daha üye olmasının ve kararların nitelikli çoğunlukla alınmasının, meselenin çözümüne katkı sunacağına inanıyorum. 12 kişilik YAŞ üyelerinin 2/3'ünün onayı yani 8 'evet' oyu, hem sivil otoritenin gücünü hem de bazı kritik atama ve terfilerde siviller ile askerlerin uzman görüşünün bir noktada uzlaşmasını sağlayacaktır. Yapıcı önerisi olmayan tartışmalardan uzak durmak, memleketin yaşadığı bu kritik dönemde hayati önem taşımaktadır. Bu yıl yaşadığımız gelişmeler, beka mücadelemizin ana cephesini üstlenmiş olan TSK bünyesinde tartışmalardan kaynaklanan savrulmalara ve -Allah korusun- çürümelere yol açacaktır, zamana bırakılacak bir durum sanılmamalıdır. TSK; gelenekleri, özellikle tarihindeki Balkan Harbi Sendromu nedeniyle siyasetin bu kadar harmanlandığı bir kurum olamaz, olmamalıdır. Soğuk Savaş yılları darbeci generallerinin ve FETÖ'nün bu kuruma verdiği büyük zararı kaç yılda tam olarak toparlarız bilemem ama dikkatli olmak zorundayız.”[4]
uyarılarına kulak tıkanması, büyük sıkıntı ve sarsıntılara yol açacaktır.

Artık casuslara gerek kalmamıştı!

“Jim Sciutto” imzası taşıyan bir habere göre; 2017'de ABD Başkanı Donald Trump'ın, Rus

Yazar Ufuk EFE
01 Ekim 2019

Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile Beyaz Saray'da yaptığı görüşmelerde, IŞİD'e karşı operasyonlara dair gizli bilgileri paylaşması sonucu, Kremlin'deki casusun ABD'ye getirilmesi kararı alınmıştı. Rusya ile böyle hassas bilgiler paylaşan bir ABD liderinin, aynı hatayı başkalarıyla da yapabileceği endişesi paylaşılmıştı. **"Örneğin; Trump'ın 29 Haziran'da Osaka'daki G20 Zirvesi sırasında, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ile baş başa bölümde konuştuklarını da Putin'e aktarmış olması ihtimali artık dikkate alınmalıdır"** ifadeleri yer almıştı. Daha önce "Meraklısı İçin Casuslar Kitabı" isimli bir kitap kaleme alan Murat Yetkin, **"CIA, acaba başka başkentlere, mesela Pekin'e, Tahran'a, Berlin'e, Paris'e, Ankara'ya da sızdırmış mıdır?"** diye sormaktaydı.

"Çünkü kendi istihbarat örgütünün verdiği mahrem bilgileri, en ciddi rakibiyle konuşurken ağızından kaçırarak birisi, başkalarıyla baş başa konuştuklarını da diğerlerine anlatırdı. Örneğin; Trump'ın 29 Haziran'da Osaka'daki G20 Zirvesi sırasında Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ile baş başa bölümde konuştuklarını da Putin'e, ya da örnek olsun diye söylüyorum, Fransız Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'a, ya da Suudi Arabistan veliaht Prensi Muhammed bin Salman'a, ya da İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu'ya aktarmış olması ihtimali artık dikkate alınmalıydı. Veya Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Putin ile Soçi'de yaptığı baş başa görüşmelerin, Putin yönetimindeki CIA casusu aracılığıyla Washington'a ispiyonlanması, Trump'ın Erdoğan ile konuşurken, Putin ile konuştuklarının bilgisiyse kozlarını oynaması ihtimali de CNN haberinden sonra ortaya çıkmış sayılırdı. Tabi başka sorular da var. Örneğin, dünyanın en etkili istihbarat örgütlerinden, KGB'nin ardılı SVR'nin sıkı denetimine rağmen, Putin yönetimine yıllardır üst düzey bir casus sızdırabilmiş olan CIA, acaba başka başkentlere, mesela Pekin'e, Tahran'a, Berlin'e, Paris'e, Ankara'ya da sızdırmış mıdır? Moskova'daki nasıl yıllardır açığa çıkmadan çalışıyorsa, buralardaki -varsa- ajanlar da halen Amerikan yönetimine bilgi aktarıyorlar mıdır? Türkiye'nin ABD ile NATO müttefiki olmasına karşın, Soğuk Savaş sırasında CIA hesabına çalışırken yakalanan iki MİT üyesi, Sabahattin Savaşman ve Turan Çağlar unutulmamalıdır. Brüksel'deki NATO karargâhında çalışan Maliye Bakanlığı temsilcisi Nahit İmre de Romenler üzerinden Sovyet istihbaratı KGB hesabına çalışırken suçüstü yakalanmıştı."[5] diyen yazara şunu hatırlatmak lazımdı: Dış güçlerin, farklı ülkelerdeki stratejik kurumlara ayrı ayrı casuslar yerleştirmesine artık pek ihtiyaç kalmamıştı. Çünkü bütün yetkileri ve tabi bilgileri tek elde topladıkları "Cumhuri Krallar" vasıtasıyla zaten her şeyden haberdar olmaktadır.

Palavra Politikalarının İflası!

"Öyle anlaşılıyor ki, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, Suriye'de Vladimir Putin'i durdurmak için Moskova'daki Rus silah şovunu kalkıp İstanbul'a da taşısa, SU-35'leri,

SU-57'leri ve S-400'leri dünya pazarına Türkiye'de açsa dahi, Suriye ordusunun İdlib'i geri almasına engel olamayacaktı. Beşar Esad'ın İdlib şehrini ziyareti yakındı. Erdoğan en son Putin ile 27 Ağustos basın toplantısında *Suriye'nin toprak bütünlüğünü tanıdığımızı teyit ettiğine göre* , İdlib bir Suriye şehri ve bu durumda -Suriye ve Rusya ile çatışmayı göze almadan- yapacak fazla bir şey kalmayacaktı. Tamam, Esad, İdlib'e gidecekti ama İdlib'teki "rejim muhalifleri" nereye gidecekti? sorusunun cevabının "Türkiye" olması, Erdoğan'ı da endişeye sevk ediyordu; 27 Ağustos'ta Putin'le toplantısında bir endişesinin de yeni bir göç dalgası olduğunu söylüyordu. Anadolu Ajansı, 30 Ağustos'ta Cilvegözü sınır kapısına "Türkiye'ye ya da Avrupa'ya gitmek istiyoruz" diye gelen kitlelerin güvenlik güçlerince "uzaklaştırıldığını" duyurdu. AA ayrıca göstericilerin, "Rejimi durdurmayan Rusya'yı" protesto ettiklerini de bildiriyordu. İdlib'in bazı mahallelerinde, Cuma namazı sonrası "Allahuekber" nidalarıyla Erdoğan posterinin yakıldığını gösteren videoların, Arap sosyal medya hesaplarından Türk sosyal medya hesaplarına akması ise AA ve diğer Türk haber ajanslarında yer almıyordu. İddialara göre, yıllardır Türkiye tarafından beslenen "muhalif güçlerden" bazıları, Erdoğan'ın Putin'le dondurma yerken şakalaşmalarını "satışa geldikleri" şeklinde algılamışlardı. AKP yönetimi, bir zamanlar dillerinden düşürmedikleri "Arap Sokağının" dünyanın en değişken, en güvenilmez mecralarından birisi olduğunu çok geç de olsa öğreniyordu ama bedelini hepimiz ödüyorduk.

Çünkü İdlib'teki "rejim muhaliflerinin" hepsi Esad diktatörlüğünden gerçekten mağdur olmuş, gerçekten muhalif ve sesleri kanla bastırılmış kitlelerden oluşmuyordu. Hatırlayacaksınız, 2016 sonu, 2017 başında Halep'in Suriye ordusu tarafından geri alınması sırasında, rejim muhalifi sivil halkla birlikte ciddi sayıda -İŞİD ve El Kaide bağlantılı- Selefi militan da İdlib'e göç ediyordu. Hatta Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, Astana görüşmelerine hazırlık için Moskova yolundayken, Ankara'daki Rus Büyükelçisi Andrey Karlov'u öldüren polis memuru, bozuk bir Arapçayla Halep gelişmelerini protesto ediyordu. Ama İdlib'in de Şam kontrolüne geçmesiyle, bir kısmı zaten Rusya, Özbekistan, hatta Çin vatandaşı olan bu mücahitlerin pek gidecek yeri kalmıyordu; gözlerini Türkiye'ye dikmeleri bu yüzdendi. Sorulduğunda yetkililer, yeni gelenlerin Türkiye topraklarına alınmayacağından, sınırın ötesindeki kamplarda tutulacağından söz ediyordu; oysa orası da Suriye toprağı ve bu ancak Rusya'nın izin vermesi sayesinde mümkün görülüyordu. Erdoğan ise, Rusya ve İran ile Eylül 2018 Soçi Ateşkes Anlaşması uyarınca, İdlib etrafında kurulmuş olan 12 gözlem noktasını geri çekmemek için, Putin ne derse kabul etmeye hazır bir görüntü sergiliyordu. Çünkü orada, Suriye ve Esad rejimine bağlı milislerin saldırılarına açık hedef halinde duran Türk askerlerini geri çekmesinin, Türkiye kamuoyu tarafından, "*Suriye siyasetinin artık tamamen iflas ettiğinin*" göstergesi olarak algılanacağını biliyordu. Böyle bir durum, Fırat'ın Doğusunda Güvenli Bölge "Müşterek Görev Gücü" çerçevesinde ABD ile devam eden süreçte de Ankara'nın elini zayıflatıyordu. Bu konu yakında Ticaret Bakanı Wilbur Ross'u, 100 milyar dolar ticaret hedefiyle Türkiye'ye gönderecek olan Trump'ın, işlerin yeni bir raya girmesi için Erdoğan'dan isteyeceği tavizin faturasını arttırıyordu." [6]

“Maalesef Özal'ın tampon bölge projesi ve arzu ettikleri, 1984'ten bu yana 35 yıldır hiçbir siyasi iktidar tarafından oluşturulamadı. Doğu ve Güneydoğu'ya fabrikalar kurulamadı, istihdam sağlanmadı, gelişmişlik ülkemizin batısında olan seviyenin binde biri kadar olmadı. PKK ile mücadele sadece Türk Silahlı Kuvvetlerinin kahraman Mehmetçiklerine bırakıldı. Muş ili Hasköy ilçesinde kurulan ve Cumhurbaşkanı Recep T. Erdoğan tarafından açılan bir geri dönüşüm fabrikasının nasıl yok olduğunun üzerinde bile durulmadı.

Şu anda Suriye'nin kuzeyinde, Fırat'ın batısında Türk Silahlı Kuvvetlerinin 12 adet gözlem noktası vardı. 8 numaralı gözlem noktamıza ikmal götüren askeri konvoyumuz, Rus savaş uçağının füzesi ile durdurulduğu ve 3 sivilin hayatını kaybettiği unutulmamıştı. Cumhurbaşkanı Erdoğan, Rus mevkidaşı Putin'i telefonla aramış ve Rusya, ‘Üzüntünüzü anlıyoruz’ açıklamasını yapmıştı. Ve daha beteri; Rus ordusu, Türk ordusunun Suriye'deki gözlem noktalarını kuşatarak ‘koruma’ altına almıştı. Açık söyleyeyim, benim için ikinci şok, Fırat'ın doğusunda Amerikan askerleri ile birlikte ‘Güvenli bölge’ kuracak olmamızdı.

AKP iktidarı da muhalefet de Amerika ile yapacağımız ve adı ‘müşterek harekât’ olan bu projeye destek çıkmışlardı. Peki, Türkiye'nin PKK uzantısı PYD/YPG terör örgütü ile mücadelesi ne olacaktı? ‘Bu alçak teröristler mevzilerini terk ediyorlarmış, mevziler kapatılıyormuş...’ yalanlarını televizyonlar büyük bir başarı gibi veriyorlardı. Peki, Cumhurbaşkanı Erdoğan; ‘Amerika'nın PYD/YPG'ye verdiği 10 binlerce TIR dolusu ağır silah, mühimmat, zırhlı aracı geri alması gerektiğini olmazsa olmaz şart olarak’ koşmamış mıydı? Güvenli bölgede Amerikan ordusu; müttefik YPG saldırısından, Türk ordusunu koruyacaktı(!) YPG'yi Türk ordusunun saldırısından ise Amerika ve Rusya koruyacaktı. Bu durumda Türkiye'yi tehdit eden ve ‘beka sorunu’ denilen PKK/PYD/YPG terör örgütü nasıl hizaya sokulacaktı? Şu hale bakın; Türk ordusunu; Fırat'ın batısında Rus ordusu, Fırat'ın doğusunda ise Amerikan ordusu koruyacaktı!? Sonuçta, Amerika ve Rusya, PYD'ye ‘Özerk Kürt Bölgesi’ kuracaktı”[7] tespitlerini yapan ve Milli bir duyarlılık ortaya koyan değerli yazarlarımızın, acaba **“İyi Parti'nin de MHP ile birlikte Cumhur İttifakı içinde yer alması hazırlıklarından” haberleri var mıydı, olursa tavırları ne olacaktı?**

Çünkü Süleyman Özişik şunları yazmıştı:

“AKP'den kopanlar parti kurduktan sonra, Ankara'da hiç kimsenin aklına hayaline gelmeyen gelişmeler yaşanabilir. ‘Bu partiler kurulduktan sonra yanımıza gelecekler ve ittifakımıza dâhil olacaklar’ diye düşünen muhalefet partileri, fazla heyecan yapmazsa iyi

olur diye düşünüyorum. Hatta... İsmimin HDP ile yan yana anılmasından dolayı rahatsızlık duyan İYİ Parti'nin orta vadede Millet İttifakı'ndan ayrılması ve Cumhur İttifakı'na dâhil olması da kimseyi şaşırtmasın!.. Sayın Cumhurbaşkanı ile Sayın Meral Akşener'in 30 Ağustos resepsiyonunda bir araya gelmeleri ve samimi bir sohbet sergilemeleri nedeniyle söylemiyorum bunu. Öğrendiğim ve doğruya yakın olduğunu tahmin ettiğim bazı duyumlar vardı.” Ve bunları Sn. Bahçeli'yi ziyaretlerinin ardından açıklamıştı!

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}tskyihizayasokmakkimlerinisineyarayacakti{/mp3}

[1] Ali Serdar Polat / <https://groups.google.com/forum/#!topic/cubukluosmaniye/ztEilqt8khE>

[2]

(www.hurriyet.com.tr/yazarlar/sedat-ergin/yas-sonrasi-tsk-2-generallige-yukselmede-yeni-kriterler)

[3] <https://www.haberturk.com/yazarlar/nagehan-alcı/2517610-devlet-icinde-yeni-bir-gelenek-mi-doguyor>

[4] <https://www.star.com.tr/yazar/yastaki-sistem-orduyu-sarsabilir-aman> Ardan Zentürk

[5] <https://www.gazeteoku.com/turkiye/ciain-baska-nerelerde-casuslari-var?>

[6] Erdoğan'a kötü haberler, Erdoğan'dan kötü haberler – Murat Yetkin

[7] <https://www.yenicaggazetesi.com.tr/ordumuzu-abd-ve-rus-ordulari-koruyacak-53057yy.htm>